

EUROOPA KOHTU OTSUS

20. VEEBRUAR 1975*

[...]

Kohtuasjas 12/74,

Euroopa Komisjon, esindaja: komisjoni õigusnõunik Heinrich Matthies, keda abistab Peter Ulmer, Hamburg, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: c/o komisjoni õigusnõunik Pierre Lamoureux, 4 boulevard Royal,

hageja,

versus

Saksamaa Liitvabariik, esindaja Tübingeni ülikooli prof Thomas Oppermann, kohtudokumentide kättetoimetamise aadress Luxembourgis: Saksamaa Liitvabariigi suursaatkond, 20–22 avenue de l'Arsenal,

kostja,

mille esemeks on tuvastada, et Saksamaa liitvabariik on rikkunud EMÜ asutamislepingust, eriti koguseliste impordipiirangutega samaväärse toimega meetmete keelust tulenevaid kohustusi, lubades kasutada nimetusi "Sekt" ja "Weinbrand" üksnes Saksamaa toodangu kohta ning nimetust "Prädikatssekt" üksnes selliste Saksamaal toodetud veinide kohta, mille tootmiseks kasutatavatest viinamarjadest peab kodumaiseid viinamarju olema kindel miinimumprotsent,

EUROOPA KOHUS,

kooseisus: president R. Lecourt, kodade esimehed Mertens de Wilmars ja Mackenzie Stuart, kohtunikud A. M. Donner, R. Monaco (ettekandja), P. Pescatore ja H. Kutscher,

kohtujurist: J. P. Warner,

kohtusekretär: A. Van Houtte,

on teinud järgmise

otsuse

*Kohtumenetluse keel: saksa.

[...]

1. Komisjon esitas 21. veebruaril 1974. aastal Euroopa Majandusühenduse asutamislepingu artikli 169 alusel hagiavalduse, paludes tuvastada, kas Saksamaa Liitvabariik on rikkunud asutamislepingust tulenevaid, eriti kaupade vaba liikumisega seotud kohustusi, kui ta lubas kasutada nimetusi "Sekt" ja "Weinbrand" üksnes Saksamaa toodangu kohta ning nimetust "Prädikatssekt" üksnes selliste Saksamaal toodetud veinide kohta, mille tootmiseks kasutatavatest viinamarjadest on kodumaiseid viinamarju kindel miinimumprotsent.

2. Kooskõlas 14. juuli 1971. aasta Saksa veiniseaduse paragrahvi 26 (*Bundesgesetzblatt* 1971, I, lk 893) ning 15. juuli 1971. aasta vahuveine ja veinist valmistatud kanget alkoholi käsitleva rakendusmääruse (*Bundesgesetzblatt* 1971, I, lk 939) paragrahvidega 3 ja 8 (mõlemad õigusaktid edaspidi "veiniõigusaktid") tohib nimetusega "Sekt" tähistada ainult teatud kvaliteedinõuetele vastavat Saksa vahuveini ning seda nimetust tohib välismaa veini kohta kasutada ainult siis, kui saksa keel on riigikeel kogu seda veini tootval maal.

Samade sätete kohaselt tohib nimetusega "Prädikatssekt" tähistada ainult "Sekti", mille koostises on vähemalt 60% Saksa viinamarju.

Peale selle tohib eespool nimetatud seaduse paragrahvi 44 kohaselt kasutada nimetust "Weinbrand" ainult sellise kodumaise toodangu kohta, millel on õigus nimetusele "kvaliteetveinist valmistatud kange alkohol", ning välismaise toote kohta ainult siis, kui saksa keel on kogu seda tootvas riigis riigikeel.

Viimaks, välismaiste vahuveinide ja veinist valmistatud välismaise kange alkoholi kohta, mis pole valmistatud riikides, kus saksa keel on riigikeel, tohib põhimõtteliselt kasutada ainult nimetusi "Schaumwein" või "Qualitätsschaumwein", "Branntwein aus Wein" või "Qualitätsbranntwein aus Wein".

3. Komisjon väidab, et nimetused "Sekt" ja "Weinbrand" on liiginimetused, mida Saksa seadusandlik võim on üritanud õigusakti abil muuta kaudseteks päritolumärgeteks.

Asjast huvitatud ringkonnad ega Saksa tarbijad ei mõista nimetust "Prädikatssekt" kui vahuveini, mis sisaldab teatavat miinimumprotsenti Saksa viinamarju, vaid kui erilise kvaliteediga "Sekti".

Lubades kasutada nimetusi "Sekt" ja "Weinbrand" ainult kodumaiste toodete kohta ja nimetust "Prädikatssekt" ainult "Sekti" kohta, mis sisaldab teatud kindlat miinimumprotsenti Saksa viinamarju, samas kui välismaiste veinide kohta tuleb Saksa turul kasutada tarbijate poolt vähem hinnatud või neile tundmatuid nimetusi, toetavad veiniõigusaktid kodumaist toodangut välismaa toodete kahjuks ning sisaldavad seega kogusepiirangutega samaväärse toimega meetmeid, mis on vastuolus asutamislepingu artikli 30 nõudmistega ning "Sekti" ja "Prädikatssekti" puhul ka nõukogu 18. aprilli 1970. aasta määruse nr 816/70 (EÜT 1970, L 99) artikli 12 lõikega 2 b.

Sealjuures, kuna vaidlusalused meetmed pole hädavajalikud tootjate kaitsmiseks kõlvatu konkurentsi eest ja tarbijate kaitsmiseks toodete päritoluga seotud pettuste eest, siis ei saa neid põhjendada asutamislepingu artikliga 36.

4. Saksamaa Liitvabariik väidab esmajärjekorras, et seadusandlik võim ei muutnud olukorda, mis valitses enne veiniõigusaktide jõustumist, vaid andis kõigest normatiivse kjuu huvitatud

majandusringkondade ja Saksa tarbijate arusaamale, mille kohaselt vaidlusalused nimetused tähistavad kodumaiseid tooteid.

Seetõttu on veiniõigusaktide "Sekti" ja "Weinbrandi" puudutavad sätted seotud kaudsete päritolumärgete süsteemiga ning neid ei saa järelikult liigitada koguseliste piirangutega samaväärseteks meetmeteks komisjoni 22. detsembri 1969. aasta direktiivi 70/50/EMÜ (EÜT 1969 L 13, lk 29) artikli 2 lõike 3 punkti s tähenduses.

Peale selle tähistab nimetus "Prädikatssekt" "Sekti", mille tootmiseks kasutatav kindel miinimumkogus Saksa viinamarju annab tüüpiliselt saksapärase buketi.

5. Ühisturg põhineb kaupade vabal liikumisel ühenduse piires.

Selle vabaduse kindlustamiseks keelab asutamisleping, eriti selle artiklid 12 ja 31, liikmesriikidel kehtestada uusi meetmeid, mis võiksid otse või kaudselt takistada ühendusesisest kaubandust ning mida ei saa põhjendada artikliga 36.

Täpsemalt "Sekti" ja "Prädikatssekti" puhul peavad nende toodete turustamistingimusi käsitlevad õigusnormid asetuma alates määruse nr 816/70 jõustumisest ühenduse õigusraamistikku.

1971. aastal, s.t pärast kõnealuse määruse jõustumist vastuvõetud veiniõigusaktid võivad mõjutada käsitletavate toodete pakkumise tingimusi Saksa turul.

Nii asutamislepingu kui ka määruse nr 816/70 keelde arvestades tuleb uurida, kas Saksamaa Liitvabariik on kõnealuseid sätteid vastu võttes rikkunud asutamislepingust tulenevaid kohustusi.

Selleks tuleb kõigepealt vaadelda seoses nimetustega "Sekt" ja "Weinbrand" tekkinud olukorda.

6. Direktiiv 70/50/EMÜ, mis põhineb asutamislepingu artikli 33 lõike 7 sätetel ning mille eesmärk on direktiivi enda artikli 1 kohaselt kaotada asutamislepingu jõustumise kuupäeval meetmed, millel on koguseliste impordipiirangutega samaväärne toime, loetleb artikli 2 lõikes 3 meetmeid, mida tuleb eelmiste lõigete tähenduses lugeda keelatuks, ning mainib sama lõike punktis s meetmeid, millega " piiratakse selliste nimede kasutamist, mis ei viita päritolule ega allikale, üksnes kodumaiste toodetega".

7. Selles direktiivis mainitud päritolule või allikale viitavad nimetused tähistavad kõigil juhtudel, olenemata neid eristatavatest elementidest, vähemalt kindlast geograafilisest piirkonnast pärinevat toodet.

Kui neid nimetusi õiguslikult kaitstakse, peavad nad vastama selle kaitse eesmärkidele, eriti vajadusele tagada mitte ainult asjast huvitatud tootjate huvide kaitse kõlvalu konkurentsi vastu, vaid ka tarbijate huvide kaitse nimetuste vastu, mis võiksid neid eksitada.

Sellised nimetused täidavad oma erilist ülesannet ainult siis, kui toodetel, mida nad tähistavad, on tõepoolest geograafilisest päritolust tulenevad omadused ja tunnused.

Mis puutub täpsemalt päritolumärgetesse, siis peab geograafiline asukoht, kust toode pärineb, andma talle kvaliteedi ja eritunnused, mille abil saab teda eristada.

8. Saksa veiniõigusaktid näevad ette, et nimetused "Sekt" ja "Weinbrand" tähistavad tooteid, mis pärinevad Saksamaa Liitvabariigist või teistest riikidest, kus saksa keel on kogu territooriumil riigikeel.

Päritolupiirkond, mille määrab riigi territoorium või keeleline kriteerium, ei saa kujutada endast eespool kirjeldatud mõttes geograafilist keskkonda, mis õigustaks päritolumärget, seda enam, et kõnealuseid tooteid võib valmistada määramata päritoluga viinamarjadest.

Käesoleval juhul on vaieldamatu, et veiniõigusaktides käsitletaval päritolupiirkonnal puuduvad looduslikud homogensed tegurid, mis eristaksid seda naaberpiirkondadest, kuna vaidlusaluste toodete valmistamiseks kasutatava tooraine looduslikud omadused ei sõltu tingimata riigipiiri kulgemisest.

Sellest hoolimata väidab Saksa valitsus, et nimetuste "Sekt" ja "Weinbrand" alla kuuluvad tooted on selgelt eristatavad tänu Saksamaal kasutatavale erilisele tootmismetoodikale, mis annab neile iseloomuliku buketi, mida "Prädikatssekti" puhul tõstab veelgi enam esile nõutav Saksa viinamarjade miinimumsisaldus.

9. Veinitoodete puhul mängivad kvaliteedi ja omaduste kujundamisel tähtsat rolli päritolupiirkonna looduslikud tegurid, nagu viinamarjad, millest tooted valmistatakse.

Kuigi selliste toodete valmistamiseks kasutatav meetodika võib nende omaduste rõhutamisele kaasa aidata, pole ta iseenesest, viinamarjadest sõltumatult, nende päritolu määramisel otsustav.

Pealegi on veinitoote valmistamise meetod ainsaks päritolu määramise kriteeriumiks seda ebakohasem, et ta ei ole seotud kindlate viinamarjade kasutamisega ning on seega rakendatav ka muus geograafilises keskkonnas.

Ei saa välistada võimalust, et ühes kindlas piirkonnas rakendatavat valmistamismeetodit kasutavad ka mõnes muus geograafilises piirkonnas (terves piirkonnas või selle osas) asuvad tootjad, kui sellele meetodile ei kehti ainuõigus.

Pealegi ilmneb vahuveinide ja veinist valmistatud kange alkoholi riigisisese määrase paragrahvi 3 lõike 1 ning paragrahvi 8 lõike 1 sätete võrdlemisel, et võttes arvesse selle määrase lisa 2, on tingimused, millele peavad vastama välismaised kvaliteetvahuveinid ja "Sekt", põhilises osas samased.

Samuti ei ilmne veiniseaduse paragrahvi 40 lõike 1 ja paragrahvi 44 lõike 1 sätetest, et "Weinbrandi" ja välismaisest kvaliteetveinist valmistatud kange alkoholi puhul rakendatavate kvaliteedinõuete vahel oleks märkimisväärne erinevus.

Peale selle on paragrahvi 40 lõike 1 punktis 4 "Weinbrandi" puhul ette nähtud tingimus praeguse asja juures seda ebaolulisem, kuna ühest küljest ei välista veiniõigusaktid võimalust, et kodumaine destillaat on saadud välismaistest veinidest, ning teisest küljest ei tähenda kohustus, et see destillaat peab seisma Saksa territooriumil asuvas ettevõttes, tingimata seda, et kõik samal territooriumil tegutsevad tootjad kasutaksid tõepoolest kõne all olevat erilist valmistamismeetodit.

10. Nende kaalutluste valguses ei saa kostjapoolsete "Sekti" ja "Weinbrandi" valmistamismeetodiga seotud argumentidega tõestada, et neil toodetel oleks selle meetodiga seoses teatav kvaliteet ja tunnused, mis teevad neist tüüpiliselt saksapäraseid tooteid.

Sealjuures pole keegi vaidlustanud, et Saksamaa Liitvabariigis kuni 1971. aastani kehtinud õiguses oli "Sekt" puhul lubatud ja "Weinbrandi" puhul lausa kohustuslik kasutada importtoodete kohta saksa keeles vaidlusaluseid nimetusi.

Veiniseaduse paragrahvi 75 lõike 6 sätetest, mis näevad kohaldamiseks ette üleminekukorra, ning reaktsioonidest, mis sellele seadusele Saksamaa Liitvabariigi kohtutes nii välismaiste vahuveinide kui ka välismaisest veinist valmistatud kange alkoholi tootjate poolt järgnesid, nähtub kaudselt, et mainitud seaduse jõustumise hetkel kasutati neid nimetusi tõepoolest vähemalt osa importtoodete kohta.

Väites Euroopa Kohtu poolt suulise menetluse käigus esitatud küsimusele vastates, et neid nimetusi on importtoodete tähistamiseks kasutatud "väga harva", peab kostja silmas 1966. aastat, s.t ajavahemikku, mil nende toodete pakkumine Saksa turul oli veel väga piiratud tollal kehtinud siseriiklike impordipiirangute tõttu, mis pidi peagi asutamislepingu kohaselt tühistatama.

Tegelikult näitavad 1966. aastale järgnenud aastate impordi arvandmed, et import kasvas Saksamaa Liitvabariigis märgatavalt, eriti 1969. ja 1970. aastal.

Lisaks sellele on kostja esitatud täpsustavatest andmetest Saksa vahuveini müügi ja välismaiste vahuveinide impordi kohta näha, et 1969.–1971. aastal kasvas nende toodete import ning seega ka Saksa turul pakutavad kogused palju kiiremini kui kodumaise toodangu müük, samas kui veiniõigusaktide jõustumisele järgnenud aastatel hakkas import, võrreldes kodumaise toodangu müügiga, hoopis kahanema.

Tuleb niisiis tunnistada, et kuigi kõnealuste nimetuste kasutamine importtoodete tähistamiseks oli 1966. aastal veel väga haruldane, oleks see veiniõigusaktide jõustumisest saadik võinud puudutada vastavate toodete üha suuremaid koguseid.

11. Niisiis tuleb järeldada, et kuna nimetusi "Sekt" ja "Weinbrand" ei kasutata toodete kohta, mille kvaliteet tuleneks peamiselt kindlast päritolupiirkonnast, ning nendega võib või tuleb tähistada samahästi nii importtooteid kui ka kodumaist toodangut, siis ei sobinud need nimetused veiniõigusaktide jõustumise hetkel kõnealuste toodete kui Saksa toodete eristamiseks nende kvaliteedi ja eritunnuste alusel.

12. Kostja esitab arvamusuuringud, tõestamaks, et nimetatud kuupäeval viitasid nimetused "Sekt" ja "Weinbrand" Saksa tarbija arvates kodumaistele toodetele.

Kuna päritolumärgete pakutav kaitse on õiguspärane ainult siis, kui sellega tähistatud tootel on tõepoolest tema geograafilise päritoluga seotud eristavad tunnused, ei saa selle tingimuse täitmatajätmisel niisugust kaitset õigustada, tuginedes statistiliste kriteeriumide alusel korraldatud küsitluste teel saadud tarbijaarvamusele.

Pealegi ei sobi sellised küsitlused oma olemuslike probleemide tõttu tulemuste saamiseks, mille abil hinnata vaieldavaid asjaolusid objektiivselt.

Muuseas toimusid kostja poolt esitatud arvamusuuringud 1966. ja 1973. aastal, ajal, mis ei ole käesoleva asja puhul määrav, kuna 1966. aastal kehtisid Saksamaa Liitvabariigis veel nende toodete koguselised impordipiirangud ning viimase uuringu ajaks olid veiniõigusaktid juba kaks aastat jõus olnud.

Eelnevast tuleneb, et nimetused "Sekt" ja "Weinbrand" ei ole päritolumärgised.

13. Mis puutub veiniõigusaktidega kehtestatud nimetusse "Prädikatssekt", siis ei saa nõustuda väitega, et Saksa viinamarjade kasutamine 60% ulatuses annaks tootele erilise buketi.

Kuna veiniõigusaktid määratlevad viinamarju, mille kasutamine on "Prädikatssekti" puhul kohustuslik, mitte lähtuvalt nende eritunnustest, vaid üksnes nende riikliku päritolu alusel, ei tähenda nõutav miinimumprotsent tingimata, et kõnealusel tootel oleks ka tegelikult "Sektiga" võrreldes eriline kvaliteet, mis õigustaks sellele pakutavat kaitset.

14. Asutamislepingu kaupade vaba liikumist nõudvad sätted, eriti artikkel 30, keelavad liikmesriikidevahelised koguselised impordipiirangud ja kõik samaväärse toimega meetmed.

Komisjoni direktiivi 70/50/EMÜ artikli 2 lõike 3 punkti s kohaselt tuleb asutamislepingu artikli 30 ja järgnevate sätete tähenduses lugeda keelatuks meetmed, millega " piiratakse selliste nimede kasutamist, mis ei viita päritolule ega allikale, üksnes kodumaiste toodetega".

Piirates nende nimetuste kasutamise ainult kodumaiste toodetega ning nõudes teiste liikmesriikide toodete puhul tarbija jaoks tundmatute või vähem hinnatud nimetuste kasutamist, toetavad veiniõigusaktid kodumaise toodangu müümist Saksa turul teiste liikmesriikide toodete kahjuks.

Niisiis sisaldavad need veiniõigusaktid koguseliste impordipiirangutega samaväärse toimega meetmeid eespool nimetatud sätete tähenduses ning mis puutub vahuveinide importi kolmandatest riikidest, siis on need meetmed vastuolus nõukogu määruse nr 816/70 artikli 12 lõikega 2 b.

Selle keelu puhul pole vaja tõestada, et need meetmed asjaomaste toodete importi tõepoolest piiravad, vaid vastavalt eespool mainitud direktiivi artikli 2 lõikele 1 tuleb tõestada seda, et nad võivad takistada "importi, mis nende puudumisel toimuks".

Muuseas nähtub kostja vastuses leiduvatest arvandmetest, et eriti vahuveinide impordi aastane kasvumäär on hakanud pärast veiniõigusaktide jõustumist langema 1969.–1971. aastate impordiga võrreldes.

15. Asjaolu, et nimetused "Sekt" ja "Weinbrand" ei kujuta endast päritolumärget, välistab võimaluse, et veiniõigusaktides sisalduvaid vaidlusaluseid meetmeid saaks õigustada asutamislepingu artikli 36 järgi tööstus- ja kaubandusomandi kaitsmisega.

Kostja väidab siiski, et kuna eespool nimetatud artikkel 36 viitab siseriiklikele tööstus- ja kaubandusomandieskirjadele, ei viita see säte niisuguse omandi lõplikult kindlaksmääratud õiguskaitse süsteemile, vaid jätab liikmesriikidele õigus seda süsteemi ise kohandada ja arendada.

Ta väidab, et käesoleval juhul, kuigi Saksamaa Liitvabariigis kehtiv päritolumärgete süsteem kuulub veel konkurentsioiguse valdkonda, areneb see just nimelt tööstus- ja kaubandusomandi valdkonna suunas.

16. Selline piiramatu areng võib hakata asutamislepingu mõju järk-järgult vähendama.

Kuigi asutamisleping ei takista liikmesriikidel anda välja ja võtta vastu päritolumärkeid käsitlevaid õigusakte, keelab ta neil siiski artikli 36 teise lausega kehtestada uusi meelevaldseid ja põhjendamatuid meetmeid, seega meetmeid, millel võiks olla koguseliste piirangutega samaväärne mõju.

Just sellega on tegemist, kui riiklik seadusandlik võim pakub päritolumärgetele ette nähtud kaitset nimetustele, millel on selle kaitse andmise hetkel üksnes liiginimetuse omadused.

17. Saksamaa Liitvabariik väidab lisaks sellele, et vaidlusaluseid meetmeid võib õigustada avaliku korra seisukohast kooskõlas asutamislepingu artikliga 36, eriti vajaduse tõttu kaitsta tootjaid kõlvatu konkurentsi eest ning tarbijaid toodete päritoluga seotud pettuste eest.

Olenemata asutamislepingu artiklis 36 mainitud avaliku korra mõiste kõikvõimalikest määratlustest, saab see säte lubada artiklitest 30 kuni 34 erandeid ainult sel juhul, kui need erandid osutuvad vajalikuks tootjate ja tarbijate kaitsmiseks kaubanduspettuste eest.

Sama liiki veinitoodetel võib teha vahet kvaliteedi ja teatavate tunnuste alusel.

Enne veiniõigusaktide jõustumist esines muuseas vähemalt osa vaidlusaluste toodete märgistuses lisaks liiginimetusele ka viide toote päritolule.

Hageja pole esitanud põhjendusi, miks ta seda tava muutis.

18. Niisiis tuleb järeldada, et lubades 1971. aasta juuli veiniseaduses ning vahuveinide ja veinist valmistatud kange alkoholi rakendusmääruses kasutada nimetusi "Sekt" ja "Weinbrand" üksnes Saksamaa toodangu kohta ning nimetust "Prädikatssekt" üksnes Saksamaal toodetud veinide kohta, mille tootmiseks kasutatavatest viinamarjadest on kodumaiseid viinamarju kindel miinimumprotsent, on Saksamaa Liitvabariik rikkunud asutamislepingu artiklist 30 ning vahuveinide puhul nõukogu 28. aprilli 1970. aasta määruse nr 816/70 artikli 12 lõike 2 punktist b tulenevaid kohustusi.

Kohtukulud

19. Kodukorra artikli 69 lõike 2 kohaselt on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud.

Käesolevas asjas on Saksamaa Liitvabariik kohtuvaidluse kaotanud.

Siiski väidab ta, et kuna komisjon piirdub oma repliigis, vastupidiselt oma hagiavaldusele, 28. aprilli 1970. aasta määruse nr 816/70 artikli 12 lõike 2 punkti b rikkumisega seotud etteheidetes üksnes vahuveiniga, on ta oma hagist osaliselt loobunud ning järelikult peaks selle loobumisega seotud kohtukulud vastavalt kodukorra artikli 69 lõikele 4 hüvitama komisjon.

20. Määruse nr 816/70 artikli 1 lõikest 2 nähtub, et see määrus, mis käsitleb muuhulgas vahuveini, ei puuduta veinist valmistatud kanget alkoholi.

Järelikult ei ole komisjon, piirdudes 28. aprilli 1970. aasta määruse nr 816/70 artikli 12 lõike 2 punkti b rikkumisega seotud etteheidetes üksnes vahuveiniga, hagi nõudeid muutnud, vaid lisanud neile selle määruse kohaldamisalaga seotud täpsustuse.

Seega ei tule käesoleval juhul kodukorra artikli 69 lõiget 4 kohaldada.

Esitatud põhjendustest lähtudes,

EUROOPA KOHUS

otsustab:

1. Lubades 1971. aasta juuli veiniseaduses ning vahuveinide ja veinist valmistatud kange alkoholi rakendusmääruses kasutada nimetusi "Sekt" ja "Weinbrand" üksnes Saksamaa toodangu kohta ning nimetust "Prädikatssekt" üksnes Saksamaal toodetud veinide kohta, mille tootmiseks kasutatavatest viinamarjadest on kodumaiseid viinamarju kindel miinimumprotsent, on Saksamaa Liitvabariik rikkunud asutamislepingu artiklist 30 ning vahuveinide puhul nõukogu 28. aprilli 1970. aasta määruse nr 816/70 (EÜT 1970 L 99, lk 1) artikli 12 lõike 2 punktist b tulenevaid kohustusi.

2. Mõista kohtukulud välja Saksamaa Liitvabariigilt.

Lecourt

Mertens de Wilmars

Mackenzie Stuart

Donner

Monaco

Pescatore

Kutscher

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 20. veebruaril 1975 Luxembourgis.

Kohtusekretär

President

A. Van Houtte

R. Lecourt